

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Deja vu»

Έχω ξαναδεί το Θέατρο Versus να λειτουργεί με τόλμη και σοβαρότητα αρχίζοντας από το πρώτο και βασικό βήμα – την επιλογή του έργου. Συχνά οι θεατρικές ομάδες χρησιμοποιούν ως άλλοθι για τη ρεπερτοριακή ατομία, συντηρητικότητα, ελλιπή γνώση των σύγχρονων θεατρικών πραγματικοτήτων την υποτιμητική τους άποψη για το κυπριακό θεατρικό κοινό. Όχι το Versus.

Η παράσταση «Deja vu» είναι βασισμένη στο έργο της Μάργκαρετ Έντσον «Πνεύμα». Ο Μαρίνος Ανωγυριάτης για άλλη μια φορά καταφέρνει να βρει έργο που συνδυάζει θέμα προκλητικά δύσκολο και ποιότητα γραφής που επιτρέπει

την εις βάθος διερεύνησή του. Με θέμα την ανίατη ασθένεια και την τελευταία ευθεία (ανηφόρα; κατηφόρα; όπως το βλέπει ο καθείς) προς τον θάνατο, μόνο χάρη στην πανέξυπνη, διανοούμενη, πνευματώδη γραφή της Μάργκαρετ Έντσον η παράσταση δεν κινδυνεύει να πλημμυρίσει από αόριστο συναισθηματισμό. Το αντίθετο, παρά τον νατουραλισμό στην αναπαράσταση του πόνου και του βασάνου της ηρώιδας, παρά την άνευ χαριστικών εκπτώσεων καταγραφή του περιβάλλοντος στο οποίο εγκλωβίζεται η ασθενής πρωταγωνίστρια, η πρωτοπρόσωπη αφήγηση μετατρέπεται σε φιλοσοφική ενδοσκόπηση του προηγούμενου βίου, σε επανεκτίμηση των αξιών, σε επανεξέταση των επιλογών. Ήδη μίλησα για την ευγνωμοσύνη του θεατή προς τον καλλιτέχνη για την ποιότητα του προτεινόμενου έργου. Αισθάνομαι την ύπαρξη αμοιβαίας ευγνωμοσύνης και αλληλοσεβασμού μεταξύ του σκηνοθέτη Μαρίνου Ανωγυριάτη και της πρωταγωνιστριάς του, που πηγάζουν από το αποτέλεσμα της συνεργασίας τους σ' αυτή την παράσταση. Χρειάστηκαν πάνω από δέκα χρόνια για να δοθεί στη Βίβιαν Νικολαΐδου ρόλος αντάξιος εκείνου στον ιψενικό «Μικρό Έιολφ».

Λιτό, σοβαρό, άκρως επικεντρωμένο στους σκηνοθετικούς στόχους και, θα πρόσθετα, τίμιο παίξιμο, με την ηθοποιό να αποφεύγει το γλυκανάλατο, όσο και η αποχωρούσα ηρώίδα της. Οι τρεις συμπρωταγωνιστές της, Κωνσταντίνος Γαβριήλ, Παντελίτσα Μακρογιάννη και Μελίτα Ιακωβίδου, συμβάλλουν στο να κρατηθεί ψηλά το γενικό επίπεδο της παράστασης. Το σκηνικό της Λητώς Πουλλή και ο φωτισμός του Χρίστου Χαραλάμπους προσθέτουν στο ανελέητο νοσοκομειακό περιβάλλον υπαρξιακές διαστάσεις.